

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Karviné rozhodl samosoudkyní Mgr. Irenou Trombikovou v právní věci žalobců a) **Milana Ř.**, narozeného xxx, a b) **Blanky Ř.**, narozené xxx, obou bytem v xxx, obou zastoupených JUDr. Markem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem kanceláře v Karviné-Fryštátě, Masarykovo nám. 91/28, proti žalovanému **Vítu V.**, narozenému xxx, bytem v xxx, zastoupenému Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem kanceláře v Ostravě-Moravské Ostravě, Čs. legii 5, o ochranu vlastnického práva

t a k t o :

I. **Žaloba, aby byla žalovanému uložena povinnost zdržet se rušení žalobců hlukem nad míru přiměřenou místním poměrům, pocházejícím z provozu beachvolejbalového hřiště umístěného na pozemku parc. č. xxx v katastrálním území xxx, se zamítá.**

II. **Žalobci jsou povinni zaplatit žalovanému společně a nerozdílně na nákladech řízení částku 34.515,--Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalovaného.**

III. **Žalobci jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně České republice na nákladech řízení částku 2.400,--Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Karviné.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se svojí žalobou, která byla Okresnímu soudu v Karviné doručena dne 28.8.2013, domáhali vydání rozhodnutí, kterým by bylo žalovanému zakázáno využívat pozemek parcel. č. xxx v katastrálním území xxx, obec Bohumín, ke sportovním a hostinským účelům. Svoji žalobu žalobci odůvodnili tím, že jsou společnými vlastníky rodinného domu č.p. xxx, ve kterém bydlí společně s nezletilou dcerou N. Ř. a rodiči Věrou a Milanem Ř. Žalovaný užívá své nemovitosti k podnikatelské činnosti, na jeho pozemku parcel. č. xxx je umístěna restaurace xxx, jde o dům č.p. xxx. Soužití účastníků bylo bezproblémové do doby, kdy žalovaný požádal žalobce o souhlas s umístěním beachvolejbalového hřiště na pozemku parcel. č. xxx, podle tvrzení žalovaného se mělo jednat jen o tréninkové hřiště, které bude využívat jen on sám a pár přátel. Za této situace žalobce a) v rámci stavebního řízení vedeného Městským úřadem v Bohumíně souhlasil s umístěním tohoto hřiště na části pozemku parcel. č. xxx, do této doby nebyl daný pozemek užíván. Okamžikem vybudování beachvolejbalového hřiště se stalo bydlení v rodinném domě žalobců a užívání přilehlé zahrady neúnosným, a to z důvodu nadměrného hluku, poškozování dobrých mravů a různými schválnostmi uživatelů restaurace a hřiště. Hřiště je umístěno na pozemku parcel. č. xxx, který bezprostředně sousedí s nemovitostmi žalobců, vedle beachvolejbalového hřiště žalovaný vybudoval posezení pro hosty restaurace, dětské hřiště a bazén pro hosty restaurace. Prostor mezi hřištěm a nemovitostmi žalobců je oddělen jen drátěným plotem, sítí k zabránění padání míčů a zelenou částečně neprůhlednou sítí. Žalovaný pořádá na hřišti soutěže, turnaje, hřiště pronajímá, v průběhu těchto akcí se na hřišti a v jeho blízkosti nachází mnoho lidí, hrajících či fandících. V průběhu akcí jsou účastníkům podávány také alkoholické nápoje, pak dochází ze zvyšování hlučnosti již tak hlučných akcí. Míč někdy propadává i přes síť na pozemek žalobců a cizí lidé pak přeskakují přes plot a vstupují na pozemek žalobců bez povolení. Ozývají se vulgární nadávky, kterými jsou častováni žalobce i příslušníci jeho rodiny, kteří se nacházejí na zahradě. Hluk z pozemku žalovaného je nyní pro žalobce každodenním problémem, žalovaný byl vůči výtkám žalobců netečný, proto se žalobci obrátili na Krajskou hygienickou stanici Moravskoslezského kraje, nechali provést měření hluku a výsledkem je mnohonásobné překročení limitů hladiny hluku, který vzniká z pozemku parcel. č. xxx a působí ve venkovním prostoru rodinného domu žalobců. Žalobci jsou při provozu zařízení umístěných na pozemku parcel. č. xxx obtěžováni pozorováním zákazníky žalovaného, pokřikováním na osoby pohybující se kolem domu žalobců, mnohdy jsou užívány vulgarismy a nadávky, které musí poslouchat i nezletilá dcera žalobců. Jedná se o projev, který souvisí bezprostředně s provozem restaurace, která je prostřednictvím popsanych zařízení a blízkosti hřiště neodstranitelnou závadou, narušující klidné bydlení žalobců. Žalobci se pokoušeli řešit situaci prostřednictvím orgánů státní správy, zejména ve stavebních řízeních, tyto orgány jim neposkytly potřebnou ochranu, vyjma krajské hygienické stanice, která podle informací žalobců zahájila se žalovaným správní řízení z důvodu překračování limitů hluku naměřených ve venkovním prostředí rodinného domu ve vlastnictví žalobců. Žalobci jsou si vědomi sami svého částečného pochybení ve stavebním řízení, když s umístěním beachvolejbalového hřiště vyjádřili svůj souhlas, když nepředpokládali, že hřiště bude provozováno v takovém rozsahu, jak je provozováno nyní. Žalobci nejsou schopni v důsledku provozu na pozemku parcel. č. xxx ve vlastnictví žalovaného běžným způsobem užívat svůj rodinný dům, nejsou schopni užívat přilehlou zahradu a provoz na hřišti jim působí nepřiměřené problémy v běžném užívání nemovitostí, i v soužití jednotlivých členů rodiny, nemají soukromí a užívání pozemku žalovaným přesahuje mírou obvyklou, kterou by byli povinni jako vlastníci sousedního pozemku respektovat. Žalobcům nezbývá než se domáhat ochrany svého vlastnického práva

prostřednictvím této žaloby, kdy jsou přesvědčeni, že pouze zastavení provozu beachvolejbalového hřiště a přílehlého venkovního restauračního zařízení mohou vést k obnově jejich vlastnických práv, která jsou zařízením žalovaného ohrožována a výrazně porušována. Vzhledem k tomu, že žalovaný nereaguje na jakékoliv žádosti, prosby a výtky žalobců, s ohledem na porušování jejich vlastnických práv, jsou nuceni se touto žalobou domáhat úplného zákazu všech činností sportovního a restauračního charakteru provozovaného na pozemku parcel. č. xxx ve vlastnictví žalovaného.

U jednání dne 17.2.2015 žalobci upřesnili svůj žalobní požadavek tak, že se nadále domáhají rozhodnutí o tom, že se žalovanému ukládá povinnost zdržet se rušení žalobců hlukem pocházejícím z provozu beachvolejbalového hřiště umístěného na pozemku parcel. č. xxx v katastrálním území xxx, a to nad míru přiměřenou místním poměrům. Usnesením vyhlášeným do protokolu dne 17.2.2015 soud navrhouvanou změnu žaloby připustil.

Žalovaný vyjádřil své procesní stanovisko k žalobě v přípisě ze dne 28.2.2014, kdy uvedl, že žalobní požadavek považuje za zcela nedůvodný a není možné jej uznat, samotnou žalobu pak považoval za čistě účelovou. Žalobní petit, jak byl původně formulován, je podle názoru žalovaného zcela v rozporu se zákonem, je příliš obecný a nekonkrétní, a kdyby mu soud vyhověl, žalovaný by na svém pozemku nemohl dělat prakticky nic, což by byl zcela zjevně nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva na úkor ochrany vlastnického práva žalobců. Je pravdou, že na jeho pozemku parcelního čísla xxx v katastrálním území xxx se nachází volejbalové hřiště. Žalovaný ale popřel, že by díky činnosti na tomto hřišti se z něj ozýval hluk v takové intenzitě, aby byl neúnosný pro žalobce. Zkoumání intenzity hluku bylo předmětem stavebního řízení, které se týkalo povolení stavby předmětného hřiště. Součástí podkladů pro toto řízení je i stanovisko Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě č.j. KHSMS 4986/2014/KA/HOK ze dne 18.2.2014, ve kterém tento správní orgán vyslovil souhlas s tím, aby dané hřiště bylo provozováno za podmínek v tomto stanovisku uvedených. Citované stanovisko bylo vydáno na základě zpracované hlukové studie, ze které je patrné, že hluk z hřiště nepřesáhne stanovené limity pro danou oblast. Z výše uvedeného lze tedy podpůrně dovodit, že hluk v daném místě a čase nepřesahuje míru přiměřenou. Žalobci nenavrhlí jediný relevantní důkaz, který by měl jejich tvrzení prokázat. V daném místě se nachází více domů, ve kterém bydlí lidé, a nikdo kromě žalobců si nikdy na hluk nestěžoval. Žalovaný má za to, že žalobci se mu snaží znepříjemnit provozování hřiště, jelikož nevyhověl jejich požadavku na prodej části jiného jeho pozemku. Žalobci dovolili žalovanému navozit si přes jejich pozemek stavební materiál a vyjádřili souhlas se stavbou v rámci stavebního řízení. Žalovaný doplnil své procesní vyjádření k žalobě v přípisě ze dne 6.6.2014 tak, že byla vypracována hluková studie RNDr. Vladimírem S., na základě této studie vzhledem k výsledku měření byl omezen hrací provoz hřiště. Krajská hygienická stanice vydala závazné stanovisko č.j. KHSMS 4986/2014/KA/HOK ze dne 18.2.2014, na základě kterého souhlasila s provozováním hřiště žalovaného, proti tomuto rozhodnutí se žalobce a) odvolal. Žalovaný od počátku samotné měření považoval za vadné a tendenční, proti protokolu o kontrolním zjištění podal námitky, s tím, že z protokolu není patrné, který hluk pochází z hřiště a který je z provozování zahradní restaurace, dále namítal, že hluk byl nesprávně definován jako vysoce impulzivní hluk, a konečně, že závěr protokolu vychází ze subjektivních dohadů, nikoliv z objektivních zjištění. Krajská hygienická stanice rozhodnutím č.j. KHSMS 30322/2013/KA/HOK ze dne 10.9.2013 zcela vyhověla některým námitkám žalovaného,

měření jako takové bylo tedy do jisté míry zpochybněno. Žalovaný zejména zdůraznil, že na základě výše uvedeného měření, kterým mělo být zjištěno překročení limitů, mu byla uložena Krajskou hygienickou stanicí pokuta ve výši 15.000,-Kč; podle rozhodnutí č.j. KHSMS 08540/2014/OV/OPaK ze dne 11.3.2014 překročil limit o 5,7 dB. Proti rozhodnutí žalovaný podal odvolání, o kterém rozhodovalo Ministerstvo zdravotnictví ČR rozhodnutím č.j. 222383/2014-NH-30.1-14.4.14, napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Z odůvodnění pak vyplývá, že z měření není patrné, odkud hluk přesně pochází, jestli z venkovního posezení nebo hřiště; v podstatě tak ministerstvo řešilo základní námitku žalovaného, že není zřejmý zdroj hluku. Dále žalovaný zdůraznil, že i kdyby hluk skutečně pocházel z jeho hřiště, stejně limit byl překročen o 5,7 dB, což nelze považovat za překročení míry přiměřené poměrům.

Podle obsahu výpisů z katastru nemovitostí ze dne 26.8.2013 jsou žalobci podílovými spoluvlastníky nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. xxx v katastrálním území xxx, obec Bohumín, a to pozemku parcel. č. xxx – zastavěná plocha a nádvoří spolu s rodinným domem č.p. xxx, parcel. č. xxx – zahrada, parcel. č. xxx – zastavěná plocha a nádvoří spolu s garáží bez čísla popisného; žalovaný je vlastníkem nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. xxx v katastrálním území xxx, obec Bohumín, a po pozemku parcel. č. xxx - zastavěná plocha a nádvoří společně s objektem občanské vybavenosti č.p. xxx a parcel. č. xxx – zahrada. Podle připojené katastrální mapy ze dne 26.8.2013 je dotčený pozemek parcel. č. xxx podél hlavní ulice, s tímto pozemkem sousedí rovněž podél ulice pozemek parcel. č. xxx a na opačné straně pozemek parcel. č. xxx, který je také hned podél hlavní ulice.

Podle obsahu spisu Městského úřadu Bohumín, stavebního odboru, sp. zn. MUBO/44562/2011/STAV/Ma, typ řízení územní řízení o změně využití území, bylo zjištěno, že podle návrhu žalovaného probíhalo řízení o umístění beachvolejbalového hřiště na pozemku parc. č. xxx v katastrálním území xxx. K návrhu připojil žalovaný technickou zprávu pro územní řízení a projekt. Součástí dokumentace je i souhlas obou žalobců s umístěním stavby, resp. se změnou ve využití území na sporném pozemku, s tím, že zde bude umístěno beachvolejbalové hřiště. Městský úřad Bohumín dne 20.9.2011 vydal souhlas s vynětím pozemku ze zemědělského půdního fondu. Městský úřad v Bohumíně formou veřejné vyhlášky ze dne 17.10.2011 vyzval ke sdělení připomínek se změnou využití předmětného pozemku. Městský úřad v Bohumíně vydal dne 21.11.2011 rozhodnutí, a to územní rozhodnutí o změně využití území části pozemku parc. č. xxx - zahrada v katastrálním území xxx na beachvolejbalové hřiště, rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.11.2011. Podle obsahu spisu Městského úřadu Bohumín, stavebního odboru, sp. zn. MUBO/05119/2013/STAV/Ma, typ řízení obnova řízení, bylo zjištěno, že žalobci podali ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje dne 17.1.2013 žádost o prošetření postupu stavebního odboru města Bohumín, týkající se výše uváděného stavebního řízení. Městský úřad Bohumín sdělil svým přípisem ze dne 11.6.2013 žalobci a), že bylo zahájeno řízení o obnově řízení ve věci pravomocného rozhodnutí ze dne 21.11.2011 po sp. zn. MUBO/44562/2011/STAV/Ma. Dopisem ze dne 19.6.2013 žalobce a) uplatnil ve stavebním řízení všechny dosud známé námitky, které uplatňuje i v soudním řízení. Součástí spisu je i Protokol o měření č. 307144 ze dne 1.7.2013 vypracovaný společností Ochrana životního prostředí, s.r.o., který je detailně popsán níže mezi jednotlivými předloženými doklady. Městský úřad Bohumín vydal dne 12.7.2013 rozhodnutí, který zamítl žádost o obnovu řízení, rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.9.2013. Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodl dne 20.9.2013 pod sp. zn. ÚPS/27758/2013/Buč tak, že

v základu napadené rozhodnutí Městského úřadu ze dne 12.7.2013 potvrdil. Podle obsahu sdělení Veřejného ochránce práv ze dne 19.11.2014 soud zjistil, že podle zjištění tohoto úřadu dne 21.11.2011 vydal Městský úřad v Bohumíně, stavební úřad pod sp. zn. MUBO/44562/2011/STAV/Ma ve prospěch žalovaného územní rozhodnutí o změně využití území, kterým bylo zřízeno na části pozemku parc. č. xxx hřiště v odstupové vzdálenosti 6 metrů od hranic pozemku stěžovatele (žalobce), územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.11.2011, žalobce neúspěšně uplatnil podnět k přezkumnému řízení a žádost o obnovu řízení. Stavební úřad zjistil kontrolou ze dne 16.4.2013, že hřiště není provedeno v souladu s projektovou dokumentací, kdy je provedeno ve větších rozměrech a v jiné, větší odstupové vzdálenosti od hranic pozemku stěžovatele. Opatřením ze dne 26.4.2013 pak stavební úřad oznámil zahájení řízení o odstranění stavby, žalovaný jako stavebník požádal o dodatečné povolení stavby hřiště. Usnesením ze dne 5.6.2014 bylo řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno.

Podle obsahu protokolu o měření č. 307144 vypracovaného dne 1.7.2013 společností Ochrana životního prostředí, s.r.o. byla změřena hladina hluku u rodinného domu č.p. xxx na ulici xxx v xxx, a to 2 metry před okny domu, jako zdroj hluku byl brán hluk z provozu hřiště. V době měření se pohybovalo na hřišti kolem 20 osob. V části protokolu nazvaného měřené režimy je uváděno, že z naměřených hodnot byly vyloučeny hlukové události, které nesouvisely s provozem hřiště, z protokolu ale nevyplývá, jakým způsobem k eliminaci těchto tlaků došlo. Byly naměřené ekvivalentní hladiny akustického tlaku, a to naměřená hladina hluku v pozadí v průměru 33,5 dB, hluk zdroje byl změřen v průměru 59,8 dB, přičemž zákonný limit pro chráněné venkovní prostory stavby činí 45 dB. Podle Protokolu o kontrolním zjištění Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě ze dne 3.8.2013, podle kterého předmětem a účelem kontroly bylo plnění povinností kontrolované osoby, tj. společnosti VítVes Trade, s.r.o. Při kontrole uvedeného dne byl proveden státní zdravotní dozor spojený s měřením hluku, zaměřený na dodržování hygienického limitu hluku v denní době z provozování beachvolejbalového hřiště na pozemku parcel. č. xxx v katastrálním území xxx. Měření hluku bylo provedeno v chráněném venkovním prostoru parcel. č. xxx v katastrálním území xxx u rodinného domu č.p. xxx, Jedná se o nejbližší chráněný venkovní prostor východním směrem ve vzdálenosti 7 metrů od zdroje hluku. Cílem měření bylo zaznamenání typických hlukových situací při provozu zdroje hluku a stanovení ekvivalentní hladiny tlaku a určení, zda dochází či nedochází k překračování hygienických limitů hluku stanovených v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Měření hluku pozadí bylo provedeno na stejném místě jako měření zdroje hluku, a to před zahájením provozu hřiště, jako hlavní zdroj hluku pozadí byl zjištěn běžný komunální hluk odpovídající charakteru dané lokality. Výsledek měření tohoto hluku na pozadí není v tomto protokolu v tomto protokolu přesně uváděn. Po provedeném měření výsledná hodnotící hladina hluku po odečtení nejistoty měření stanovený pro referenční časový interval $L_{Aeq\ 8h} = 50,7$ dB. Hygienický limit hluku pro denní dobu s korekcí pro vysoce impulsní hluk činí 38 dB. Podle protokolu č. 45169/2013 o měření hluku v mimopracovním prostředí Znaleckého ústavu se sídlem v Ostravě ze dne 14.8.2013 bylo provedeno měření v místě xxx, ulice xxx u rodinného domu č.p. xxx ze dne 3.8.2013, kdy výsledná hodnotící hladina po odečtení nejistoty měření, stanovená pro konkrétní referenční časový interval 50,7 dB, zatímco povolený limit, a to pro základní hladinu akustického tlaku, je 50 dB a pro akustický impulsní hluk 45 dB. Na základě obsahu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice č.j. KHSMS 4986/2014/KA/HOK ze dne 18.2.2014 soud považoval za prokázané, že

úřad rozhodl podle ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, na žádost žalovaného o vydání závazného stanoviska k provozování beachvolejbalového hřiště na pozemku parcel. č. xxx v katastrálním území xxx. Po zhodnocení předložených dokladů uvedený správní orgán souhlasil s dodatečným povolením stavby beachvolejbalového hřiště, za podmínek, že hřiště bude provozováno pouze v denní dobu, nejvýše po dobu dvou hodin, za účasti maximálně 4 hráčů, diváci budou soustředěni pouze na západní straně hřiště, ve zkušebním provozu zajistit provozovatel měření hluku při provozu hřiště. Z odůvodnění rozhodnutí bylo zjištěno, že k podkladům pro rozhodnutí byla připojena hluková studie vypracovaná RNDr. Vladimírem S. a Ing. K., podle závěrů této studie při dodržení popsanych podmínek nedojde při provozu beachvolejbalového hřiště v chráněném venkovním pobytu k překročení hlukových limitů, kdy pro hluk ze hry, tj. nárazy míčů, byl použit hygienický limit $L_{AeqT} = 50$ dB a pro hluk s informativním charakterem – řeč, výkřiky byl použit hygienický limit $L_{AeqT} = 45$ dB. Na základě obsahu rozhodnutí Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě ze dne 11.3.2014 č.j. KHSMS 08540/2014/OV/OPaK soud zjistil, že uvedený úřad podle ustanovení § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a podle § 12 odst. 1, odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, rozhodl, že právnická osoba VítVes Trade, s.r.o., se sídlem v Bohumíně, 1. máje 184, IČ 29388571, se dopustila správního deliktu podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. tím, že jako provozovatel beachvolejbalového hřiště na pozemku parcel. č. xxx v katastrálním území xxx, který je ve vlastnictví žalovaného, dne 3.8.2013 nezajistila, aby hluk z celkového provozu beachvolejbalového hřiště nepřekročil hygienický limit hluku v chráněném venkovním prostoru v denní době, když v chráněném venkovním prostoru parcel. č. xxx v katastrálním území xxx u rodinného domu č.p. xxx byla uvedeného dne v denní době od 9.16 hodin do 17.16 hodin byla měřením zjištěna hodnota $L_{Acq,8h} = 50,7$ dB, což překračuje stanovený hygienický limit hluku o 5,7 dB, tím porušila ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. a § 12 odst. 1, odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. a byla jí za to uložena pokuta ve výši 15.000,--Kč. Z odůvodnění rozhodnutí bylo zjištěno, že uvedeného dne 3.8.2013 provedla Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje státní dozor spojený s měřením hluku v chráněném venkovním prostoru parcel. č. xxx v katastrálním území xxx u rodinného domu č.p. xxx. Na základě rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 23.5.2014 č.j. 22383/2014-NH-30.1-14.4.14 bylo prokázáno, že uvedený úřad podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušil napadené rozhodnutí Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje ze dne 11.3.2014 č.j. KHSMS 08540/2014/OV/OPaK, kterým byla žalovanému uložena pokuta ve výši 15.000,--Kč a věc vrátil tomuto úřadu k dalšímu rozhodnutí. Podle výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný jako účastník řízení a jako provozovatel beachvolejbalového hřiště na pozemku parcel. č. xxx v katastrálním území xxx se dne 3.8.2013 dopustil správního deliktu, když nezajistil, aby hluk z celkového provozu tohoto hřiště nepřekročil hygienický limit hluku v chráněném venkovním prostoru parcel. č. xxx v katastrálním území xxx u rodinného domu č.p. xxx, když měřením ze dne 3.8.2013 byla zjištěna hodnota $L_{Aeq,8h} = 50,7$ dB, která překračuje stanovený hygienický limit o 5,7 dB. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že KHS pochybila ve svém rozhodnutí, když limit hluku v chráněném venkovním prostoru, aniž uvedla, o jaký chráněný venkovní prostor podle taxativního vymezení dle § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb. se jedná, anebo se má správně jednat o chráněný venkovní prostor rodinného domu. Zejména ale z napadeného rozhodnutí nevyplývá zcela jednoznačně, jaké byly zjištěny a definovány zdroje hluku a co tvořilo hluk

pozadí. Součástí zkoumaného porostu byl jednak provoz beachvolejbalového hřiště, ale také provoz na venkovním posezení navazujícím na provoz restaurace; není pak možno se spokojit s odůvodněním, že hluk z provozu restaurace je oproti hluku ze samotné hry a hlasových projevů hráčů „nevýznamný a nezajímavý“. U hluku na pozadí je tak nutno ujasnit, z jakého konkrétního zdroje či objektu takový hluk uniká.

Podle obsahu znaleckého posudku ze dne 2.8.2014 vypracovaného Milanem Tesařem, soudním znalcem z oboru zdravotnictví, hygiena, hlučnost a osvětlení, je nutno v daném případě, tj. v případě zkoumání vlivu hluku beachvolejbalového hřiště na chráněný venkovní prostor stavby, hluk šířící se z prostor beachvolejbalového hřiště, a to velmi časté údery rukou do míče, hodnotit jako hluk vysoce impulsního charakteru. Limit pro posuzovanou hru beachvolejbalového hřiště podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. činí $L_{Aeq,8h} - 38$ dB. Snižování herní doby z 8 hodin na 2 – 3 hodiny, resp. omezování počtu hráčů zde nemůže být řešením, neboť při této hře nelze vyloučit, resp. omezit samotné údery do míče, tedy vyloučit vznik hluku vysoce impulsního charakteru. Neexistuje žádné reálné technické opatření, kterým by bylo možno dosáhnout spolehlivě snížení imisí hluku vysoce impulsního charakteru beachvolejbalového hřiště na sousedící prostor s chráněnou parcelou č. xxx s rodinným domem, když podle závěrů znalce bude vždy maximální přípustná hodnota vysoce impulsního hluku extrémně překročena. Akreditovaná laboratoř Zdravotní ústav v Ostravě doložila ve svém protokolu o měření č. 45169/2013 dosažení hlukové hladiny 50,7 dB. V dodatku č. 1 k uváděnému posudku znalec Milan Tesař uvedl, že podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., přílohy č. 4, je nutno v daném případě posuzovat hluk z provozu hřiště jako vysoce impulsní hluk, pro něhož platí na chráněné parcele č. xxx v katastrálním území xxx limit $L_{Aeq,8h} - 38$ dB. Podle protokolu o úkonu před dožádaným soudem ze dne 2.2.2016 znalec Milan Tesař při ústním podání svého znaleckého posudku uvedl, že odkazuje na písemné vyhotovení posudku. Sám měření hluku neprováděl, vycházel z již doložených písemných podkladů, jedno celodenní měření je pro vypracování posudku dostačující, podle kterého došlo k extrémnímu překročení limitů hluku. Jedná se o hladinu vysoce impulsního hluku, způsobený údery rukou do míče, tento hluk je stejně intenzivní bez ohledu na počet osob přítomných na hřišti. Zjištěný a změřený hluk je obvyklý pro provoz beachvolejbalového hřiště. Byl také změřen hluk na pozadí, který byl výrazně nižší než hluk způsobený hrou beachvolejbalu, přesnou hodnotu tohoto hluku znalec neuvádí. Podle názoru znalce není možno provozovat v dané lokalitě beachvolejbalového hřiště za podmínek nařízení vlády č. 272/2011 Sb., není možno postavit v dané lokalitě dostatečnou protihlukovou stěnu.

Mezi účastníky u jednání dne 1.6.2016 nebylo sporu o tom, že žalovaný po dobu, po kterou mu není úředně povolena činnost – provoz beachvolejbalového hřiště, tuto na dotčeném pozemku neprovádí a žalobci nejsou v současné době nadměrným hlukem rušeni.

U jednání dne 1.6.2016 se účastníci shodli a soud považoval za nesporné, že žalovaný v současné době nemá činnost spočívající v provozu beachvolejbalového hřiště úředně povolenou, probíhá stavební řízení, ve kterém bylo vyžádáno stanovisko Ministerstva zdravotnictví ČR a po jeho získání by mělo následně probíhat řízení u Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Ve správním řízení bylo nejprve vydáno územní rozhodnutí, které je v právní moci a není možno ho žádným způsobem zrušit. Kromě toho probíhá řízení o dodatečném stavebním povolení, z důvodu, že žalovaný hřiště postavil v rozporu s původně

stanovenými rozměry, kdy toto bylo vydáno Městským úřadem v Bohumíně a proti kterému žalobci podali odvolání. Toto odvolání začal projednávat Krajský úřad, který si vyžádal výše zmíněné stanovisko ministerstva zdravotnictví.

Soud v průběhu řízení prováděl dokazování výsledky mnoha svědků, čtením dalších listin, které nejsou shora podrobně popsány. Pro rozhodnutí soudu je podle ustanovení § 154 odst. 1 o.s.ř. rozhodující stav v době vyhlášení rozhodnutí. Tento rozhodnutý skutkový stav se v průběhu řízení změnil, zejména bylo prokázáno na základě nesporných vyjádření účastníků řízení, že v současné době, a to již asi jeden rok, žalovaný neprovozuje činnost, ve vztahu k níž žalobci vztahovali svůj nárok. Jejich žalobní požadavek se týkal pouze konkrétního provozu beachvolejbalového hřiště, nikoliv případně jiné činnosti na stejném pozemku, ale žalovaný prokazatelně hřiště pro hru plážového volejbalu nyní neužívá. Důkazy, které soud prováděl za jiné skutkové situace, tak pro rozhodnutí v současné době nejsou podstatné, a proto se jimi v odůvodnění tohoto rozhodnutí podrobně nezabýval.

Soud dále zamítl důkazní návrh spočívající v přehrání obrazových a zvukově obrazových záznamů na CD nosičích, které pořídili žalobci bez souhlasu a bez vědomí zachycených osob. Žalovaný s provedením takových důkazů nesouhlasil. Aniž by se soud zabýval zákonností takto pořízených důkazů a možností provést jimi důkaz v občanskoprávním řízení, zamítl je pro nadbytečnost. Jak vyplývá z právního odůvodnění tohoto rozhodnutí pro konečný názor soudu bylo podstatné, že podle shodného sdělení obou procesních stran žalovaný, resp. právnická osoba, jejímž je žalovaný statutárním orgánem, již asi jeden rok neprovozuje činnost na pozemku, pro kterou byla žaloba v daném řízení podávána. Navíc předložené videonahrávky, které měly podpořit tvrzení žalobců o neúměrném hluku vznikajícím při provozu beachvolejbalového hřiště a o vnikání tohoto hluku na pozemek žalobců, by nemohly žádným způsobem prokázat či vyvrátit uvedená tvrzení, neboť hlasitost pořízené nahrávky při jejím přehrávání je možno libovolně upravit.

Po provedeném dokazování soud vyhodnotil následující skutkový stav věci: žalovaný jako vlastník pozemku provozuje, resp. jím vlastněná právnická osoba provozuje na tomto pozemku činnost, a to beachvolejbalové hřiště. Stavební úřad povolil jeho zřízení dne 21.11.2011, následně po zjištění, že hřiště nebylo vybudováno v souladu s předloženou projektovou dokumentací, bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, žalovaný zároveň podal žádost o její dodatečné povolení, toto řízení není skončeno, je přerušeno, v současné době nemá žalovaný povolenou uváděnou činnost na svém pozemku; mezi účastníky nebylo sporu o tom, že asi rok žalovaný tuto činnost neprovozuje a žalobci nejsou v aktuálním období ohrožováni žalovanými imisemi.

Žaloba za současného zjištěného skutkového stavu není důvodná, proto ji soud zamítl.

Žalobci jako vlastníci sousedících nemovitostí mají za to, že z pozemku, který bezprostředně sousedí s jejich a který je ve vlastnictví žalovaného, vnikají k nim v míře nepřiměřené místním poměrům imise ve formě hluku podle úpravy platné v době podání žaloby ve smyslu ustanovení § 127 odst. 3 občanského zákoníku č. 40/164 Sb., dnes je nutno jejich nárok hodnotit podle ustanovení §§ 1013 a násl. občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. Zdrojem hluku, který měl být na základě jejich žalobou požadavku eliminován, byl provoz hřiště pro

plážový volejbal. V době podání žaloby k pronikání hluku docházelo, tím ale soud nesděluje jakýkoliv konkrétní závěr o tom, zda k těmto imisím docházelo skutečně v míře nepřiměřené místním poměrům. Je zřejmé a mezi účastníky nesporné, že v současné době již k pronikání zmíněného hluku nedochází, nedochází tak k imisím, které jsou předmětem žaloby. Za tohoto aktuálního skutečného stavu tak není možno žalobě vyhovět, i kdyby dříve byl požadavek žalobců důvodný. Podle současné soudní judikatury a literatury, pokud imise ustaly a k obtěžování nedochází, nejsou již splněny hmotněprávní podmínky ochrany před nimi a odpadá tak předmět sporu (viz Občanský zákoník III., Věcná práva. Velké komentáře, edice nakladatelství C. H. Beck, 1. vydání vydané v roce 2013, komentář k ustanovení § 1013 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., bod 7, strana 150).

Pokud žalobci uvedli, že je zde mnohokrát opakované procesní stanovisko žalovaného, který neustále tvrdí, že chce a miní provozovat hřiště tak, jak bylo původně uváděno v žalobě, a proto na své žalobě trvají, pak se v současné době jedná z jejich strany jen o spekulaci. Žalovaný, jak ostatně žalobci sami připouštějí, již dlouhou dobu neprovozuje na dotčeném pozemku činnost, o kterou v řízení jde, tedy beachvolejbalové hřiště, když zcela respektuje stav a dosavadní výsledky správního řízení, podle kterých mu tato konkrétní činnost přes prvotní souhlas nakonec nebyla příslušnými úřady formálně povolena.

Žalobě není možno v současné době vyhovět ani z toho důvodu, že není známo, v jakém rozsahu bude žalovanému sporná provozní činnost kompetentními úřady povolena, pokud vůbec k příslušnému povolení dojde. Ve správním řízení jsou probírány a akcentovány také všechny námitky žalobců, kterými žalobci odůvodňují i tuto soudní žalobu. S ohledem na obsah předchozích rozhodnutí správních úřadů, která jsou výše v rámci skutkových tvrzení podrobně popisována, lze předpokládat, že i v případě povolení projednávané činnosti žalovaného mu bude provoz hřiště umožněn jen s určitým časovým či jiným omezením. Soud pak musí vždy hodnotit, v jaké denní době dochází k takovým imisím, jak dlouho toto obtěžování trvá, zda jde o opakované imise apod. Soud nevylučuje ani situaci, kdy bude nutno komfort vlastníka v určitých případech omezit, aby nedocházelo k neúměrnému omezení vlastnického práva jiné osoby, kdy například dochází k hlukovým imisím při běžné údržbě bytu a domu, například při sekání trávy, klepání koberců, povoleným limitům hluku se minimálně budou blížit i jiné běžně používané nástroje jako jsou bruska, cirkulárka, jako výrazně obtěžující může být permanentní křik malých dětí apod.

Pokud by soud musel posuzovat, zda skutečně dochází k nadměrnému obtěžování hlukem, zcela jistě by přihlédl ke skutečnosti, že žalobci souhlasili s provozem hřiště v průběhu původního stavebního řízení. Pokud nyní žalobci tvrdí, že nepředpokládali provoz na hřišti v takovém rozsahu, jaký byl v dřívějším období prokázán, pak soud musí zohlednit i to, že žalobci sami, jak ostatně i sami uváděli ve svých účastnických výpovědích, předem nezjišťovali, v jakém rozsahu bude hřiště provozováno, kolik osob bude na hřišti hrát a jak dlouho v průběhu dne bude hřiště využíváno. Soud se nemůže v tomto soudním řízení zabývat námitkami, které byly nebo mohly být projednány a zohledněny v rámci stavebního řízení.

Také tvrzení, že při hře přes plot přepadávají míče na pozemek žalobců, popř. že mezi pozemky žalobců a žalovaného je umístěna nevzhledná síť, nejsou rozhodné, neboť žalobci se

domáhají v tomto řízení pouze povinnosti žalovaného zdržet se rušení žalobců hlukem, nikoliv i jinými misemi.

Pokud by došlo ke konečnému povolení předmětné a sporné činnosti žalovaného, a to provozu beachvolejbalového hřiště, propříště by přicházelo v úvahu použití právní úpravy obsažené v ustanovení § 1013 odst. 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., podle které ale v případě úředně povolené činnosti žalobci nemají již nově nárok na uložení povinnosti žalovaného zdržet se určité činnosti, ale jen nárok na případnou náhradu škody.

Nad rámec výše popsaných závěrů pak soud zdůrazňuje, že žalobci předložený znalecký posudek vypracovaný Milanem Tesařem, soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví hygiena, hluk a osvětlení, i když byl tento posudek doplněn ústním vyjádřením znalce, neobsahuje dostatečné údaje, ze kterých by mohl soud vycházet, pokud by měl rozhodovat ve věci samé. Jde zejména o tzv. hluk pozadí, který není nijak přesně specifikován a kvantifikován, nicméně znalec jej hodnotí jako bezvýznamný. Totéž se týká obsahu hlukových studií, které byly v průběhu stavebních řízení zpracovány. Soud ale nepovažuje za bezvýznamné, že v bezprostřední blízkosti rodinného domu žalobců a jejich pozemku, na němž byla intenzita hluku měřena, vede místní komunikace, na které je běžný automobilový provoz, přesto hladina hluku z tohoto zdroje nebyla nijak upřesněna a izolována od jiných zdrojů. Stejně tak soud považuje za vadu znaleckého posouzení a všech doložených odborných měření, že není specifikováno, jaká je hladina hluku pocházející z provozu samotné restaurace, kterou vlastní a provozuje žalovaný, není nijak rozdělena, jaká je hladina hluku z provozu restaurace jako takové a jaká je hladina hluku z provozu občerstvení u beachvolejbalového hřiště; žalobci se ale omezení emisí z provozu restaurace samotné nedomáhají, navíc žalovaný provozuje tuto restauraci bez námitek již podstatně delší dobu než předmětné hřiště. Ačkoliv je pravděpodobné, že hluk z předmětného hřiště je jen posledním dílkem, který právě vede k překročení stanovených limitů hluku vyplývajících z veřejnoprávních předpisů, a proto se žalobci domáhají „odstranění“ tohoto zdroje hluku, pro soud by bylo v případě, kdy by musel posuzovat míru nepřiměřenou poměrům, podstatné, jaká je hladina hluku bez tohoto zdroje a zda například projednávaná hra a údery rukou do míče nejsou jen zdrojem, který zvyšuje již tak vysokou hladinu hluku jen o několik málo decibelů. V tomto směru vypracovaný znalecký posudek pana Tesaře ztrácí na validitě, když navíc i přemrštěnými výrazy jako extrémní překročení limitů a neúměrné zvýšení hladiny hluku znalce hodnotí překročení limitů o přibližně 5 – 12 dB.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že procesně neúspěšní žalobci byli zavázáni k povinnosti zaplatit procesně úspěšnému žalovanému společně a nerozdílně k rukám jeho zástupce do 3 dnů od právní moci rozhodnutí na nákladech řízení částku 34.515,--Kč. Tato částka zahrnuje 1/ částku 21.000,--Kč jako odměnu za zastoupení advokátem podle § 7 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, a to za 14 úkonů právní služby po 1.500,--Kč (1. příprava spojená s převzetím zastoupení, 2. sepis vyjádření k žalobě ze dne 28.2.2015, 3. sepis doplňujícího vyjádření k žalobě ze dne 6.6.2014, 4. účast u jednání dne 17.2.2015, 5.-6. účast u jednání dne 23.3.2015 v rozsahu dvou úkonů, když jednání trvalo déle než dvě hodiny, 7.-8. účast u jednání dne 13.5.2015 v rozsahu dvou úkonů, když jednání trvalo déle než dvě hodiny, 9.-10. účast u jednání dne 29.6.2015 v rozsahu dvou úkonů, když jednání trvalo déle než dvě hodiny, 11. účast

u jednání dne 17.8.2015, 12. sepis vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 3.9.2015, 13. účast u jednání dne 23.5.2016 a 14. účast u jednání dne 1.6.2016), 2/ částku 4.200,--Kč jako náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky, tj. po 300,--Kč za každý z celkem 14 výše popsanych úkonů právní služby, 3/ náhradu za promeškaný čas v celkové výši 1.400,--Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky, a to ve výši 200,--Kč v souvislosti s účastní u každého z výše popsanych 7 jednání ve věci, 4/ cestovní náklady v celkové výši 1.925,--Kč, tj. jízdné osobním automobilem tovární značky Volkswagen Passat, kdy podle předloženého technického průkazu vozidla činí průměrná spotřeba motorové nafty 5,6 litru na 100 km, zástupce žalovaného neuvedl počet kilometrů, které najezdil, proto soud vycházel z úředně známé skutečnosti, že advokáti sídlící v lokalitě, ze které dojížděl i advokát žalovaného, účtují obvykle za jednu zpáteční trasu celkem 50 km a průměrná spotřeba motorové nafty pak na uvedenou trasu činí 2,8 litru; v roce 2015 cena motorové nafty podle vyhlášky č. 328/2014 Sb. činila 36,10 Kč za 1 litr, cena za opotřebení vozidla 3,70 Kč za 1 km; náhrada za spotřebované pohonné hmoty pak ke každému jednomu jednání činila 101,10 Kč (2,8 litru x 36,10 Kč) a náhrada za opotřebení vozidla činí 185,--Kč (50 km x 3,70 Kč), celkem cestovní výdaje k jednomu jednání činily 286,10 Kč, soud ale přihlédl k tomu, že zástupce účtuje jen 279,--Kč, tedy za 5 jednání v roce 2015 účtuje 1.395,--Kč; v roce 2016 cena motorové nafty podle vyhlášky č. 385/2015 Sb. činila 29,50 Kč za 1 litr, cena za opotřebení vozidla 3,80 Kč za 1 km; náhrada za spotřebované pohonné hmoty pak ke každému jednomu jednání činila 82,60 Kč (2,8 litru x 29,50 Kč) a náhrada za opotřebení vozidla činí 190,--Kč (50 km x 3,80 Kč), celkem cestovní výdaje k jednomu jednání činily 272,60 Kč, soud ale přihlédl k tomu, že zástupce účtuje jen 265,--Kč, tedy za 2 jednání v roce 2015 účtuje 530,--Kč; a nakonec 6/ náhradu DPH ve výši 5.990,--Kč, tato částka představuje 21% z částky 28.525,--Kč (představující součet uvedené odměny 21.000,--Kč, náhrady hotových výdajů 4.200,--Kč, náhrada za promeškaný čas 1.400,--Kč a náhrady cestovních výdajů 1.925,--Kč). Žádné mimořádné okolnosti případu, pro které by soud ve smyslu § 150 o.s.ř. výjimečně nepřiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, v řízení zjištěny, ale ani tvrzeny nebyly.

O náhradě nákladů řízení státu bylo rozhodnuto podle ustanovení § 148 odst. 1 o.s.ř. tak, že procesně neúspěšní žalobci byli zavázáni k povinnosti zaplatit společně a nerozdílně České republice na účet Okresního soudu v Karviné částku 2.400,--Kč, která představuje náhradu za zálohově vyplacené svědecké svědkyně Jany D. za její účast u jednání dne 29.6.2015.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, trojmo, prostřednictvím zdejšího soudu ke Krajskému soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Karviné dne 1.6.2016

Mgr. Irena Trombiková
samosoudkyně

